

Én sohsem haragudtam.

*Ha sebesített buta ostor
És rám ütött az életkorbács,
Nem néztem hátra, tovább léptem,
Csak a szivemről hullt a forgács,
Én sohsem haragudtam.*

*Ha megcsaltak, nem hullt a könnyem,
Szántam a léha boldogot
És bocsánattal jutalmaztam
Ki álom közben meglopott.
S mikor lelkem tükrébe piszkolt
Szükagyú törpék tábora,
Letörültem s elmentem messze
Hová nem szdltt piszkok pora.
Én sohsem haragudtam.*

*Ha megmérgezték sebeim
Nagyképű ifjak és vének
Vigasz tavában megfürödtem
S ajkamon zengett az ének.
Ha hiú lányok, asszonyok
Nevették ferde arcom
Fójtogatott a fájdalom
A csóktalan kudarcon,
De sohsem haragudtam.*

*Üthettek merészek, gyávák,
Urak és proletárok,
Most már szegetten, béndn
Új szebb erőkre várok.
Én sohsem haragudtam,
De haragtalan szivem fájt
Egy titkos seb sajgott, tüzelt —
A vérző életem fájt.*

DOBOS LÁSZLÓ.

Szomorú Midás:

Régi-régi ismerősömről
Igy szól a krónika
„Amihez nyúlt, arannyá változott.“

Rajtam, rajtam is csodák ülnek
S kár a vergődő küzdés:
Elhervad minden, amihez érek.

Virágok, lombok, erdők fái,
Hajoljatok el tőlem
Néktek is őszi bánatot hordok.

Az én igazságom nem igazság,
A jóságom „hiú badarság“,
Szomorú Midás, letöröm kezem.

Sorsom ellen meddön kiáltok:
Kincses Midásra hullt az áldás
S a szomorúra az átok . . .

DOBOS LÁSZLÓ.

A sarki lámpa.

A sarki lámpa nappal szürke bádog
De este Nap helyett ragyog világot.

A Napot nyáron százszor is kiölnék,
Ha ő nem gyúl ki — botrányt csap a környék

Az ő világa ont az éjbe éltet
És meglesi a sötétbe bújt vétket,

Négy uccasorra szór egyszerre fényt:
Hazaküldi az eltévedt legényt.

Nappal csúfolják a hiúk körében,
Sarkcsillag részeg szemek tükörében

A lelke gyullad a lámpának éjjel,
Az szór fénykévét szerte-szanaszéjjel.

Mert ő az áldás, fényt árasztó béke,
A szürke lámpa éjjel környék éke.

Sötétben szeret csillogóan élni
Nappal alszik s álma: szép éjjelt remélni.

DOBOS LÁSZLÓ.